

JUJU Beni Unutma
Çiğdem Sezer

BİLGİ YAYINEVİ
ÇOCUK KİTAPLIĞI

Sayfa Düzeni: Didem Kestek
Kapak ve Resimler: Elham Nargesivash

ISBN 978 - 975 -22 - 0601 - 4

1. Basım 2015

4. Basım
Haziran 2024

BİLGİ YAYINEVİ • 8652

Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenışehir 06420 / ANKARA
Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22 • Faks: (0-312) 431 77 58
www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr
Sertifika No: 15033

Baskı ve Cilt: Emsal Matbaa Tanıtım Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bahçekapı Mah., 2477. Cd., No: 6 Etimesgut / ANKARA
Tlf.: (0-312) 278 82 00 • Faks: (0-312) 278 82 30
Sertifika No: 46753

Bu kitabın tüm yayın hakları Bilgi Yayınevi'ne aittir. Yayınevinin yazılı izni olmaksızın kitaptan alıntı yapılamaz, tümü veya belli bir bölümü kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz, dağıtılamaz.

ÇIĞDEM SEZER

JUJU
Beni Unutma

BİLGİ YAYINEVİ

Juju, sihirli şey anlamına geliyormuş. Nenem söylemişti. Büyücü, ateşlenen bebeklerin sırtına özel şekiller çizermiş ateşi düşsün diye. Bazı bebeklerdeki izler yaşam boyu silinmezmiş. Ben de o bebeklerdenim. Sırtımda yıldız şeklinde bir iz var.

Annem, “Vatandaşlığa kabul edilirse adını Yıldız koyarız” dedi.

O böyle söyleyince çok ağladım.

Annem de “Üzülme, istemezsen değiştiremeyiz” dedi.

Vatandaşlık ne demek bilmiyorum ama adımları değiştirmek istemiyorum. Türkiye’ye gelmek de istemiyordum. Arkadaşlarım, okulum, akrabalarım hep Suriye’de kaldı. Bize burada mülteci diyorlar. Başka ülkelerden gelince böyle oluyormuş.

İnsanlar dünyayı paylaşmışlar. Payımıza düşen yere ülke diyormuşuz. Bunları kamptaki bir abla anlatmıştı. İnsan neden istediği yerde yaşayamaz?

Biz dört kişilik bir aileyiz ama birkaç ay sonra beş olacağız. Bir kardeşimiz daha olacak. O,

erkek olacaktı. Kız kardeşim Teslime beş yaşında ve geceleri ağlayarak uyanıyor. Bizden başka kimseyle konuşmuyor. Bir gece;

“Juju, konuşursam bizi götürürler” diye fısıldadı. “Sakin annemle babama söyleme.”

Suriye’deyken, kapımıza silahlı insanlar gelmişti ve biz çok korkmuştuk. Nenem, Teslime’yle beni ocağın arkasındaki boşluğa saklamıştı.

“Sakin konuşmayın, yoksa sizi götürürler. Bir daha da eve dönemezsiniz.”

O gecedен beri Teslime yabancılarla konuşmuyor. Bizimle de fısıldayarak konuşuyor. Ona, artık çok uzakta olduğumuzu ve bizi duyamayacaklarını anlattım ama yine de konuşmuyor işte.

On iki yaşındayım. Altı aydır Türkiye’deyiz. Babam bir sitede kapıcılık yapıyor. Aslında Almanya’ya gidecektik ama annem istemedi. Almanya çok uzaktı.

“Savaş varsa her yer uzaktır” dedi babam.

“Olsun” dedi annem. “Belki bir gün savaş biter. Döneriz ülkemize.”

“Keşke!” dedi babam da. Sonra başını eğip sustu. Çok güçlüdür benim babam. Sınırdan geçerken Teslime’yle beni kucaklayıp nasıl da koştu. “Keşke” derken neden ağlar gibi olmuştu? Öyle çok söylüyor ki bu kelimeyi annemle babam.

Keşke savaş olmasaydı.

Keşke herkes ülkesinde yaşayabilseydi.

Keşke silahlar icat edilmemiş olsaydı.

Keşke insanlar başkalarına kötü davranmasalardı.

Keşke bisikletimi de getirebilmiş olsaydım.

Keşke hiç kimse ölmeseydi.

Keşke bizim de çok paramız olsaydı.

Büyükleri anlayamıyorum. Neden savaştıklarını, neden para denen kâğıdın bu kadar önemli olduğunu, neden çocuklara bile kötülük yaptıklarını...

Herkes kötü değil ama. İyi insanlar da var. Şimdi konuştuğum bu kayıt cihazını Cengiz Abi verdi. Suriye'den kaçıp sınırdaki kampa yerleştiğimizde tanıdım onu. Üniversitede okuymuş. Coğrafya öğretmeni olacakmış. Gitar çalıyordu bize. Çok güzel sesi vardı. Birlikte şarkı söylüyorduk. Benim sesim de güzelmiş. O söyledi. Aslında başkalarının yanında şarkı söylemeye utanıyorum. Bu cihazı da bu yüzden verdi bana.

“Kendi kendine şarkı söyleyip kayıt edersen, sonra da dinlersin” dedi. İstedğim her şeyi anlatabilirmişim bu cihaza. Başkaları duymaz, bilmez. O günden beri söylemek istediğim her şeyi buna anlatıyorum. Bazen de kendi anlattıklarımı dinliyorum. Ama başkasının sesiymiş gibi